

- забезпечити захист прав інвесторів на законодавчому рівні та гарантувати повернення вкладених коштів та виконання угод;
- підвищити рівень капіталізації та ліквідності;
- реформувати депозитарну систему;
- впровадити нові інструменти біржової торгівлі;
- підвищити рівень біржової культури та відроджувати історичні традиції біржової діяльності;

Список використаних джерел

1. Стрішенець О.М. Чинники впливу макроекономічного та мікроекономічного характеру на екологічну безпеку підприємства / Перспективи розвитку економіки України : теорія, методологія, практика : матеріали XX Міжнар., наук.-практ. конф. (25-26 травня 2015 р.) / відп. ред. Л.Г. Ліпич.-Луцк : Вежа-Друк, 2015. 38-39 с.
2. Стрішенець О.М. Становлення екологічної відповідальності бізнесу в Україні / О.М. Стрішенець, А.М. Колосок // актуальні проблеми економіки. - 2016. - №5(179). - с.215-221.

УДК 338.26

Савчук Р.О.

студент 5-го курсу Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки

Науковий керівник: Павлов К. В.

к.е.н., доцент кафедри аналітичної економіки та природокористування Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки

ДЕРЖАВНА ЕКОЛОГІЧНА ПОЛІТИКА ТА ШЛЯХИ ЇЇ РЕАЛІЗАЦІЇ

На сьогодні, екологічна безпека відіграє важливу роль в існуванні будь-якої держави. Це зумовлено насамперед невпинним поглибленням екологічної кризи, йдеться про інтенсивне, якісне і кількісне знищення природних умов та ресурсів, необхідних і достатніх для існування усього живого що в свою чергу впливає на економічні можливості держави. Кожен економіст, спеціаліст народного господарства, кожна свідома людина повинна обов'язково мати загальне уявлення про особливості сучасного екологічного стану, а також про основні напрямки державної політики у галузі охорони довкілля, використання природних ресурсів та забезпечення екологічної безпеки [1].

Проблеми реалізації принципів державної екологічної політики в Україні пов'язані з недосконалістю законодавчих та нормативно-правових актів, відсутністю необхідних обсягів фінансування, неузгодженістю дій органів влади та суб'єктів господарювання, безвідповідальною, руйнівною для природи діяльністю підприємств, а головне – з необґрунтованістю, розмитістю, нечіткістю стратегічних рекомендацій і планів дій щодо формування заходів, спрямованих на їх розв'язання [2].

Метою національної екологічної політики є стабілізація і поліпшення стану навколишнього природного середовища України шляхом інтеграції

екологічної політики до соціально-економічного розвитку України. Впровадження екологічно збалансованої системи природокористування та збереження природних екосистем та посилення ролі екологічного управління в системі державного управління України з метою досягнення рівності трьох складових

розвитку (економічної, екологічної, соціальної), яка зумовлює орієнтування на пріоритети сталого розвитку.

Беручи до уваги усі проблеми що виникли в Україні розроблена стратегія екологічної політики на досягнення таких цілей:

1. Підвищення рівня суспільної екологічної свідомості;
2. Поліпшення екологічної ситуації та підвищення рівня екологічної безпеки;
3. Досягнення безпечного для здоров'я людини стану навколишнього природного середовища;
4. Інтеграція екологічної політики та вдосконалення систем інтегрованого екологічного управління;
5. Припинення втрат біологічного та ландшафтного різноманіття і формування екологічної мережі;
6. Забезпечення екологічно збалансованого природокористування;
7. Удосконалення регіональної екологічної політики;

Кожна ціль в свою чергу охоплю низку завдань у свої сфері(навколишнє середовище, енергетика, промисловість, військовій обороні и т д.).

Основними інструментами реалізації національної екологічної політики України є:

- міжсекторальне партнерство та залучення зацікавлених сторін;
- оцінка впливу стратегій, програм, планів на стан навколишнього природного середовища;
- удосконалення дозвільної системи у сфері охорони навколишнього природного середовища;
- екологічна експертиза та оцінка впливу об'єктів екологічної експертизи на стан навколишнього природного середовища;
- екологічний аудит, системи екологічного управління, екологічне маркування;
- екологічне страхування;
- технічне регулювання, стандартизація та облік у сфері охорони навколишнього природного середовища, природокористування та забезпечення екологічної безпеки;
- законодавство у сфері охорони навколишнього природного середовища;
- освіта та наукове забезпечення формування і реалізації національної екологічної політики;
- економічні та фінансові механізми;

моніторинг стану довкілля та контроль у сфері охорони навколишнього природного середовища і забезпечення екологічної безпеки; міжнародне співробітництво у сфері охорони навколишнього природного середовища та забезпечення екологічної безпеки [3].

Список використаної літератури

1. Стрішенець О.М. Чинники впливу макроекономічного та мікроекономічного характеру на екологічну безпеку підприємств / О.М. Стрішенець // Перспективи розвитку економіки України: теорія, методологія, практика : матеріали ХХ Міжнар. наук.-практ. конф. (25-26 травня 2015 р.) / відп. ред. Л. Г. Ліпич. – Луцьк : Вежа-Друк, 2015. 38-39 с.

2. Павлов К.В. Застосування методів нормування показників та нечіткої логіки при оцінці рівня еколого-безпечного природокористування / К.В. Павлов // Структурні зміни в економіці природокористування: теоретичні основи та прикладні аспекти [Текст] : [кол. моногр.] / за заг. ред. д-ра екон. наук, проф. О.М. Стрішенець. – Луцьк: Вежа-Друк, 2016. – С. 46-63.

3. Закон України от 21 декабря 2010 года № 2818-VI Об Основных принципах (стратегии) государственной экологической политики Украины на период до 2020 года.

УДК [332.368:504] (477.81)

Теслюк Михайло Олександрович

студент 5-го курсу Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки

Науковий керівник: Стрішенець О. М.

д.е.н., професор Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки

РЕГІОНАЛЬНИЙ АСПЕКТ ПОВОДЖЕННЯ З ВІДХОДАМИ У РІВНЕНСЬКІЙ ОБЛАСТІ

На сьогодні питання у сфері поводження з відходами стоїть дуже гостро в Україні. Причиною цьому є невпинне зростання обсягів утворення відходів а також їх значне накопичення. Лише за 2015 рік в Україні (без урахування даних АР Крим та м. Севастополь) утворилось близько 48 млн м³ побутових відходів, або близько 10 млн. тонн, які захоронюються на 6 тис. сміттєзвалищ і полігонів загальною площею понад 9 тис. га.

Зважаючи на трагічні події що виникли на Грибовицькому полігоні твердих побутових відходів, що на Львівщині, необхідно детально проаналізувати ситуацію поводження із відходами що виникає у регіонах України.

Не викликає сумнівів і той факт, що необхідно повторно використовувати відходи, адже на це є декілька причин: по-перше, ресурси багатьох матеріалів на Землі обмежені та не можуть бути заповнені в терміни, порівняно з часом існування людської цивілізації. По-друге, потрапивши в навколишнє середовище, матеріали зазвичай стають забруднювачами. По-третє, відходи та